

Strony

Wnoszący odwołanie: European Medical Association Asbl (EMA) (przedstawiciele: A. Franchi, L. Picciano, G. Gangemi, avvocati)

Druga strona postępowania: Komisja Europejska

Żądania wnoszącego odwołanie

- Uchylenie wyroku Sadu Unii Europejskiej z dnia 11 grudnia 2013 r. i przekazanie sprawy Sądowi do ponownego rozpoznania.
- Obciążenie Komisji kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

EMA zaskarżyła do Trybunału Sprawiedliwości wyrok z dnia 11 grudnia 2013 r. w sprawie T-116/11, w części, w której Sąd oddalił skargę EMA wniesioną na podstawie art. 268, 272 i 340 TFUE i mającą na celu uzyskanie zwrotu kosztów dotyczących personelu w ramach umów 507760 Dicoems i 507126 Cocoon.

Na poparcie odwołania EMA podniosła następujące zarzuty:

Zarzut pierwszy. Błędna interpretacja postanowień umowy i przepisów prawa oraz oczywisty błąd w ocenie środków dowodowych.

EMA twierdzi, że wyrok zawiera błędną interpretację postanowień umowy i mających zastosowanie przepisów prawa oraz oczywisty błąd w ocenie środków dowodowych, ponieważ stwierdzono w nim, iż Komisja prawidłowo uznała, że koszty naliczone, lecz jeszcze nieopłacone przez EMA nie zostały przez nią poniesione ani zaksięgowane przed dniem wystawienia świadectwa kontroli księgowej w rozumieniu belgijskich przepisów dotyczących księgowości.

Zarzut drugi. Oczywisty błąd w ocenie dowodów i brak uzasadnienia.

EMA twierdzi, że niektóre z motywów wyroku zawierają uchybienia proceduralne, ponieważ brak im uzasadnienia, jest ono niewystarczające lub sprzeczne. Sąd dopuścił się ponadto licznych pominięć lub oczywistych błędów w ocenie dowodów przedstawionych w postępowaniu. Z wyroku wynika, iż Sąd wielokrotnie nie dokonał właściwej oceny dowodów przedstawionych przez EMA, w rzeczywistości nie orzekając w przedmiocie żądań skarżącej opisanych w skardze i w replice. Sąd wielokrotnie bezwarunkowo oparł się na wynikach końcowego sprawozdania z kontroli księgowej sporządzonego na rzecz Komisji w odniesieniu do umów Cocoon i Dicoems, chociaż to właśnie te wyniki były przedmiotem zarzutów EMA zawartych w skardze w pierwszej instancji.

Zarzut trzeci. Błędne zastosowanie zasady dobrej wiary i uczciwej współpracy przy wykonywaniu umowy.

EMA twierdzi, że Sąd błędnie ocenił belgijskie prawo w zakresie stosowania zasady dobrej wiary i uczciwej współpracy przy wykonywaniu umowy. W ramach wdrażania projektów Dicoems i Cocoon Komisja uchybiła swym własnym obowiązkom w zakresie kontroli określonym w art. 11.3.4 ogólnych warunków umów, który to wspomina w szczególności o spoczywającym na Komisji obowiązku nadzorowania prawidłowego wykonania projektu z naukowego, technicznego i finansowego punktu widzenia. Sąd błędnie ocenił, iż Komisja nie naruszyła jej obowiązku kontroli ani żadnego szczególnego postanowienia umowy i w konsekwencji, iż słusznie nakazała natychmiastowe rozwiązanie dwóch umów dotyczących projektów Dicoems i Cocoon, odrzucając ponadto żądanie odszkodowania za szkodę *ex contractu*.

Zarzut czwarty. Naruszenie zasad prawa wspólnotowego.

EMA powołuje się na liczne naruszenia prawa wspólnotowego popełnione przez Sąd w zakresie w szczególności błędnego stosowania zasad proporcjonalności i niedyskryminacji oraz prawa do obrony skarżącej.

Skarga wniesiona w dniu 10 marca 2014 r. – Bundesrepublik Deutschland przeciwko Parlamentowi Europejskiemu i Radzie Unii Europejskiej

(Sprawa C-113/14)

(2014/C 129/19)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: Bundesrepublik Deutschland (przedstawiciele: T. Henze, A. Wiedmann, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Parlament Europejski i Rada Unii Europejskiej

Żądania strony skarżącej

Strona skarżąca wnosi o:

- stwierdzenie nieważności art. 7 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1308/2013 z dnia 17 grudnia 2013 r. ustanawiającego wspólną organizację rynków produktów rolnych oraz uchylającego rozporządzenia Rady (EWG) nr 922/72, (EWG) nr 234/79, (WE) nr 1037/2001 i (WE) nr 1234/2007 ⁽¹⁾;
- stwierdzenie nieważności art. 2 rozporządzenia Rady (UE) nr 1370/2013 z dnia 16 grudnia 2013 r. określającego środki dotyczące ustalania niektórych dopłat i refundacji związanych ze wspólną organizacją rynków produktów rolnych ⁽²⁾, odsyłającego do art. 7 rozporządzenia (UE) nr 1308/2013;
- utrzymanie w mocy skutków wskazanych przepisów do czasu wejścia w życie uregulowania przyjętego na właściwej podstawie prawnej;
- obciążenie Parlamentu Europejskiego i Rady Unii Europejskiej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Bundesrepublik Deutschland wnosi o stwierdzenie nieważności art. 7 rozporządzenia (UE) nr 1308/2013. Rozporządzenie (UE) nr 1308/2013 zostało jej zdaniem, jako środek wspólnej organizacji rynków produktów rolnych, przyjęte ogólnie na podstawie art. 43 ust. 2 TFUE.

Zdaniem rządu federalnego uregulowanie zawarte w art. 7 rozporządzenia (UE) nr 1308/2013 stanowi tzw. „środek dotyczący ustalania cen” w rozumieniu art. 43 ust. 3 TFUE. Z tego względu rząd federalny zajmuje stanowisko, w myśl którego art. 7 rozporządzenia (UE) nr 1308/2013 nie mógł być zostać przyjęty na podstawie prawnej w postaci art. 43 ust. 2 TFUE, lecz powinien być zostać przyjęty na podstawie art. 43 ust. 3 TFUE. Zdaniem rządu federalnego art. 7 rozporządzenia (UE) nr 1308/2013 został zatem oparty na niewłaściwej podstawie prawnej.

W przekonaniu rządu federalnego, ze względów pewności i jasności prawa należy również stwierdzić nieważność art. 2 rozporządzenia (UE) nr 1370/2013, który odsyła do art. 7 rozporządzenia (UE) nr 1308/2013. Artykuł 2 rozporządzenia (UE) nr 1370/2013 przyczynia się bowiem, zdaniem rządu federalnego, ze względu na odesłanie do art. 7 rozporządzenia (UE) nr 1308/2013, którego nieważność należy stwierdzić, do powstania błędnego wrażenia co do stanu prawnego, tak jakby został on oparty na właściwej podstawie prawnej i był zgodny z prawem.

Ponadto zdaniem rządu federalnego celem zagwarantowania nadrzędnych interesów, ze względu na ochronę uzasadnionych oczekiwań przedsiębiorstw rolnych oraz, ogólnie, ze względów pewności prawa, należy zgodnie z art. 264 ust. 2 TFUE stwierdzić utrzymanie w mocy skutków wskazanych przepisów do czasu wejścia w życie uregulowania przyjętego na właściwej podstawie prawnej.

⁽¹⁾ Dz.U. L 347, s. 671.

⁽²⁾ Dz.U. L. 346, s.12.